

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΩΔΙΑ

παλινά κίποιον στίχου του Παπαρηγοπούλου θυμύθηκα:

... "Οστις κρούει την κωφή 'Αστυνομίαν, μάτην κρούει,
"Ο,τι γρίψης εις τον τύπον με μανίαν θα χαθή.

Και την θυμύθηκα όταν μοι έσύστησε δι' επιστολής του ένας αναγνώστης του «Νουμά» να γρίψω κατά της 'Αστυνομίας η οποία δεν ήξευρω σε τί τον είχε πειράξει.

— Δεν γρίψετε δυο λέξεις; Δεν ψώνετε φωνήν;

Βλέπετε, έπίρχουν ακόμη τέτοιοι άγαθοί άνθρωποι που πιστεύουν πως αρκεί να κ'ιψώση φωνήν» ο τύπος για να ξυπνήσουν οι διάφοροι Έπιμενίδαι, οι εκπροσωπούντες τας διαφόρους 'Αρχάς στ' Ρωμαίικο.

Έν τούτοις ήπιόρχει και μια 'Αρχή, η ο ποία λαμβάνει έπι' όψη της όσα γράφονται στον τύπο γι' αυτήν. Και η 'Αρχή αυτή, η όποια στ' γενικό φαχλάει, κρατείει τα μάτια της άνοιχτά, είνε η Διμαρχία μας.

Μη τό πάρετε για έπερωβιά. "Ο,τι κι' αν γριψή στον τύπο για την Διμαρχία, δεν θα πύη στα χαμένα. 'Ο κ. Μερκούρης θα τό διαβάση, θα τό σημειώση σ' ένα μικρό καρνέ πο' κρατείει πάντοτε άπάνω του, και θα φροντίση να μιθή αν είνε δίκαιο για να ένεργήση ό,τι πρόπει γι' αυτό.

Και δεν τό κάνει, για να περιποιηθ'έ μόνον τον τύπο, για να δείξη τάχα πως τον σέβεται. "Οχι! Τό κάνει γιατί έννοιωσε πως μόνος του έννε άνθρωπος, όσο άνοιχτομάτης κι' όσο δραστήριος κι' αν είνε, δεν ήμπορεί ποτέ να τά ήβ'έ όλα με τα μάτια του, άλλ' έχει ανάγκη κι' από συνεργάτες. Κι' ως συν-

εργάτες του ό Δήμαρχος αναγνωρίζει όλους που του γράφουν η του λένε κάτι, και τους εύγνωμονεί.

Σπανιωτάτη εξαίρεσις, θα 'πάτε, είν' αυτή. Βέβαια σπανιωτάτη, ίσως και μοναδική, μη και γι' αυτό πρόπει και να μνημονευθ'έ, άφου στον τόπο μας όχι μόνον Πρωθυπουργοί και Διευθυνταί 'Αστυνομίας και άλλοι τιτλούχοι, αλλά και κήντηρες 'Υπουργείων ακόμη συνειθίζουν να λένε με περιφρόνησι, όταν τους 'π'έ κανείς πως κάτι γράφουν οι έφημερίδες γι' αυτούς:

— "Μη, αδερφέ! Θαρρείς πως μου περισσεύει καιρός να διαβάζω τί γράφουν οι πατσαβούρες;

ΠΡΕΠΕΙ

να διαβασθ'έ με μεγάλη προσοχή τό άρθρο που δημοσιεύομεν στην πρώτη σελίδα. Είνε γραμμένο, καθώς δείχνει η ύπογραφή του, από τον κ. Α. Βερούκιου, τον διευθυντή του «Πατριώτη», της έφημερίδας δηλ. η όποια, μόνον διότι έγγραφετο εύσυνή-δητα και πατριωτικά, αναγκάσθηκε να σταματήση προσωρινώς την έκδοσί της.

'Αμφιβάλλομεν αν κ' εκατό μονάχα, μεταξύ των μυριάδων καταβροχθιστών των καθημερινών έφημερίδων — αι όποιαι ως η Ροιά και η Μηλέα του Αίτωπείου μύθου, έρίζουν τας μέρας αυτές περι . . . κυκλοφορίας — έγνωρίζαν ότι βγαίνει ό «Πατριώτης» κι' αν υπήρχαν άλλοι τόσοι οι όποιοι θα λυπηθούν σήμερα διότι έπαψε να βγαίνει. "Οσοι όμως τό έγνωρίζαν, οι έλίγοι και οι εκλεκτοί, και όσοι αισθανόντουσαν κάποια ευχαρίστησι να διαβάζουν τά ζωντανά εις γλώσσην και είλικρινέστατα εις έκφρασι και δροσερότητα εις πνεύμα άθρα του «Πατριώτη», θα λυπηθούν, όπως έλυπηθήκαμε και 'μεις, διότι στην διακοπή του, έστω την προσωρινή, θα ίδουν τό ναυάγιο κάθε εύγενικής ιδέας και πατριωτικής προσπαθείας στον θαλάσσιο τύπο μας.

'Ο κ. Βερούκιος, όσο δεν θα βγαίνει ό «Πατριώτης» μάς έκαμε την τιμή να μάς ύποσχεθ'έ την τακτική συνεργασία του, συνεχίζοντας τον εύγενή άγωνα του από τις στήλας του «Νουμά», οι όποιες με χαρά και με περηφάνεια τον υπεδέχονται.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

Σγούρος έ χρησίμωσε ως έξιλκατήριο όμαχ—τον χαρακτηρισμόν τον έδωκε ό ίδιος, μετά την άνάγκωσιν της άποφάσεως—των σκηνών της 8ης Νοεμβρίου, καταδικασθείς από τό Κκευρωτικόέικόν της Χαλκίδος εις 10 1)2 ετών πρόσκαιρα δεσμά.

Όστε τό δικαστήριο, άλλ' ούτε και 'μεις, έχουμε κημιιά διάθεσι να συστήσωμεν στην Βασιλικήν έπιεί-

κειαν τον καταδικασθέντα άστυφύλακα. Θάλομε μόνον να πούμε πως άφ'ό οι πρωταίτιοι των άπεισίων σκηνών—οι όποιοι βεβήως δεν είνε άστυφύλακες—έμειναν άκαταδίωκτοι, ήμπορούσε να τιμωρηθ'έ έλζρότερα—αν όχι να μείνη και καθολοκληρίαν άκαταδίωκτος—έννε άστυφύλακας ό όποιος έπυροβόλησε, την στιγμήν που οι δήθεν πόμοχοι του Εύαγγελίου έβριζαν, έπυροβολούσαν κ' έκούρέλιζαν και Κράτος και Θρησκείαν.

'Η σκίρα του Σγούρου, όσο κι' αν εσκότατε έννε πρωγ'έ παιδί, δεν ήταν και η άτιμώτερη σκίρα σ' εκείνο τό κατακρημένο κ' έθνοκτόνο δειλίνο της 8ης Νοεμβρίου.

ΕΝΑΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

από τους τρεις που ήλθαν εδώ και των όποιων την ποιότητα μάς άπεκάλυψε προχθές; ακόμη με τό φωτεινότερο γράμμα του ό κ. Τσιν-Τσόν, έπ'ηγε στο μαγαζι του Κινεζολόγου κ. Γεωργιάδη, μάς είπαν, και του έζήτησε διάφορα Κινεζικά έμπορεύματα για να τά πουλήη μέσα στην Διεθνή 'Εκθεσι.

'Απ' αυτό καταλαμβάνετε τί είνε ούς μεγαλέμποροι είνε οι τρεις δήθεν Κινεζοί, τους όποιους μετεκόμισαν εδώ, ποιός ξέρει από ποιά Εύρωπαϊκό πανηγύρι, η έπιτροπή της Διε'ούς 'Εκθέσεως, κατά της όποιας—Διεθνούς 'Εκθέσεως—μάς είπαν, έτοιμάζει έντονον διαμαρτύρησιν ό έν Φκλήρω Διεθνής σταθμάρχης του σιδηροδρόμου κ. Μάρκος Λουμπέτης, διότι του έκλεψε τον διά τώτων κόπων και... αυτογράφων έπιστολών κατακτηθέντα τίτλου του.

ΜΕ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗ

του «πυρός και του σιδήρου», την γεμάτη δροσερότατο χιούμορ αλλά και σαληρότατο σαρκασμό, την όποιαν καθιέρωσε από προχθές η «Εστία», ύπάρχει κάποια έλπις να γλυτώσωμε μια και καλή από τά φαντασιώδη τηλεγραφήματα της «άναμφισβητήτου άθθεντείας» με τά όποια τροφοδοτούν τους μακαρίους αναγνώστ'ές τους, μια δυό 'Αθηναϊκές έφημερίδες, γνωστότατες διά τας μετά του διεθνούς πρακτορείου 'Υούτιτσου σχέσεις τους.

Τόν λόγω πρακτορείον πρό είκουσι και πλέον ήμερών έκάρυζε έπισήμως τον μεταξύ Τουρκίας και Βουλγαρίας πόλεμον, διέπραξε δε έως τώρα εκατό περίπου μάχας και δεν ήξεύρομεν πόσας πολιορκίας και άνατινάξεις φρουρίων και σιδηροδρομικών άμαξοστοιχιών

Τί είνε όμως όλ' αυτά μπροστά στις μεταξύ Τουρκίας και Πεκίνου και μεταξύ Βουλγαρίας και Μπόρας συμμαχίας, με τά όποια η «Εστία», διά της θαυμασίας του «πυρός και του σιδήρου» στήλης εφαιδρυνε τους αναγνώστ'ας της;

Πρέπει να όμολογήσωμε ότι η άγαπητή συνάδελφος έφαρμόζει την θαυμασιώτεραν θεραπείαν, την όμοιοπαθητικήν, κατά της «κυκλοφοριτιδος» η ό-

ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

Και τότε του κατέθηκε η φωτεινή ιδέα ότι ανών δημώδης γλώσσα είναι: ούχι: εκείνη, ην έδημιούργησαν οι δούλοι «Έλληνας, άλλ' εκείνη ην ήγηταμένου του έθναγούς κτλ.» Η μόνη άπάντησις σ' αυτές τις μωρολογίας είναι ν' αρχίσει κανείς να μιλάει, όλοια κ' εκείνον που έρχισε να περπατεί όταν κήποιος σορπιστής του έλεγε ότι δεν ύπάρχει κίνησις. "Ουχι λέει όλος ό κόσμος και σ' ό ίδιος κ. 'Επιμενίδη η νύχι: ανή ποιήτωμακ: η «να κ'άνω»; θρήξ η πρίχ; «άνερχεται την κλήμακκ της οικίας σου» η «άνεβάνεις τό σάλακ το' σπυτιού σου»; «έδηξέ σε γ'όδες κύνον τις λυστών» η χ'ετς σ' έδ'άχκατε έννε λυσταμένο σκυλί»; «Μετ'όθης περυσιν εις Ζάκυνθον κομίζων στεφάνους προς στεφιν το' τάφου του Σολωμού και άνοητίες προς τέρψιν της έπιτροπέας» θά σου πώ η πάγες πέρυσι στη Ζάκυνθο με στεφάνους για να στεφανώσας τον τάφο του Σολωμού και με άνοητίες για να εύχαριστηθ'έ η έπιτροπή; Γιατί κ' 'Επιμενίδη η γλώσσα πο ο υ δ εν ε ν ο ν δ η μ ω δ η ς είναι χυδαία και χυδαίεται όσαι τήνε γράφουν: 'Επειδή είναι γλώσσα «παρελθούσης γενεάς»

(σελ. 195); άμ τότε π'ό χυδαία γλώσσα από την αρχαία δεν μπορεί να βρεθεί άφου άπέχει δυόμισι χιλιάδες χρόνια. Είνε χυδαία η γλώσσα πο ο υ δ εν ε ν ο ν δ η μ ω δ η ς επειδή είναι χυδαία; η προστυχιά δηλ. βρίσκειται στην ούσις της, στην φύση της, μετά της; 'Αμ τότε χυδαίτης είναι ό Σολωμός που γράψε σ' αυτή τη γλώσσα, και κάθε άλλο παρ' έθνικός και άθνηκτος ποιητής, ούτε καν ποιητής άφου «ποίησης είναι η εκδήλωσις κτλ.» Καταλαβαίνεις, κ' 'Επιμενίδη, ότι έπρεπε καλ'έ καλ'έ να τό σκεφτείς πριν πάς στη Ζάκυνθο και άπαγγείλεις τό λόγο σου «προς τιμήν της εκατονταετηρίδος του 'Εθ'ν'οκ'ο ποιητού Δ. Σολωμού»; η τουλάχιστον άφου «τά γεγεννημένα ούκ άπογίνονται» καταλαβαίνεις ότι πρόπει να κόψεις μ' ένα ψαλίδι από τους ρητορικούς σου λόγους: τά φύλλα, όπου είναι γραμμένος ό λόγος «ό άπαγγελλείς προς τιμήν της εκατονταετηρίδος του έθνικού ποιητού Δ. Σολωμού» για να μπορείς να λές έλεύθερα «μη περιπίπτων εις άντιφάσεις» τη γλώσσα ενός δλόκληρου λαού, τη γλώσσα την άληθινή, την όλοζώντανη, τη μουσική, την 'Ελληνική τη γλώσσα να τηνε λές χυδαία και βάνυση και φύραμα γλωσσών και χυδαίον έρμηνον της δουλοσύνης και μίζοδ'έρβερης;

«Περί γλώσσης δεν διενεούμην να είπω τι—πολύ καλ'έ εκκ'εις—είμη οι νεώτεροι έπεδείκνυον τον Σολωμόν ως δήθεν ιδουτήν του τοιούτου της γλώσσης ιδιώματος. 'Ενταύθα όμως συμβαίνει πλάγη δεινή—μπα και δεν τό ξέ-

φασε—διότι εκείνος μ'έν έδ'ήλωσε τά ύψηλά κύτο αίσθήματα δι'α της τότε κρατούσης γλώσσης (!!!), ούτοι δ' επανάγουσι γλώσσαν παρελθούσων γενεών» (!!!!). Τ' είναι πάλι τούτα τά ξερνικά; 'Από την Κίνα η από την αρχαιότητα μάς ήρθε ό σαρφς καθηγητής και μάς κουθεντιάζει άλλα των άλλών; Τί θα πεί γλώσσα κρατούσα κ. σοφ'ε καθηγητή; γλώσσα που μιλούτανε; άμ τότε αυτή είναι και τώρη η κρατούσα; θα πεί γλώσσα που γράφανε; άμ τότε άντεθνικός είναι ό Σολωμός και χυδαίτης και όσ' άλλα μάς άραδιάζεις, άφου θ'η μόνον δεν άκολούθησε «τον έθναγόν Κοραή και τ'έρισσα (ς) του έθνους πνεύμακκ» άλλ' κ' έπολέμησε τη γλώσσα «ην διεμόρφωσε τό έθνος δι' των άρίστων αύτου πνευμάτων». Καταλαβαίνεις κ. σοφ'ε καθηγητή ότι ούτε παπάς δεν μπορεί να πεί τοι'α'ύ'τας και τη λικα'ύ'τας άνοησίας;

Νομίζω πως είναι περιττό να έξοχολογήσω' αύτ'ε είν' άρκετά, μο' φαίνεται, για να καταλάβει κανείς ότι «ρητορικοί παραλογισμοί» θά είταν ό τωστές τίτλος του βιβλίου που έχει 380 σελίδες χωρ'ε -ά περιεχόμενα.